

Mustiainen

Syysilta oli jo pitkällä, kun Niilo lukitsi ulko-oven. Nopein askelin hän kiirehti pirttiin ja asetti säpin tiukasti paikoilleen. Tarkistus, että talon jokainen ikkuna pysyisi suljettuna ja verhot peittäisivät varmasti näkymät pihamaalle. Pimeys lähestyi, ja silloin oli parempi olla sisätiloissa - lukittujen ovien ja peitettyjen ikkunoiden takana.

Navetan vierustalla, vanhan tunkion paikalla, asui jokin, jota Niilo kutsui mustiaiseksi. Se nousi maasta aina pimeään tultua, kierteli ulkorakennuksissa, koputteli ikkunoihin ja riuhtoi ovia. Muutaman kerran mustiainen oli päässyt jopa porstuaan, miltei sisälle, joten oli tärkeää, että tuvan säppi pysyisi tiukasti paikoillaan.

Niilo kuuli sen kähisevän valituksen ja kuinka se raapi pitkällä sormillaan talon ulkolaudoitusta etsien heikkoa kohtaa, josta pääsisi häneen käsiksi. Valot sammutettuina Niilo istui penkillä, ja odotti. Hän ei uskaltanut nukahtaa. Aamulla, auringon sarastaessa, mustiainen palasi asuinpaikkaansa ja hän saattaisi torkahtaa hetkeksi, mutta siihen olisi vielä tunteja.

Kun äiti vielä eli, ei mustiainen liikkunut pihamaalla. Muutaman kerran Niilo muistaa nähneensä pienen varjon saunan eteisessä tai läheisessä metsässä, mutta se muuttui rohkeammaksi vasta hautajaisten jälkeisenä syksynä, kun Niilo oli jäänyt yksin. Se tuntui muuttuneen rohkeammaksi ja imevän voimaa hänen peloistaan.

Naapureita tai sukulaisia ei syrjäseudulla juuri liikkunut. Lähimmät talot olivat autioita ja väki muuttanut kaupunkeihin. Ei ollut ketään, jonka puoleen kääntyä. Muutaman kerran, kun Niilo oli saanut vieraita kotiinsa, mustiainen oli pysynyt poissa. Aina se kuitenkin palasi.

Hänestä tuntui, että hän ei jaksaisi enää pitkään. Öiset valvomiset tekivät tehtävänsä ja Niilo tunsu itsensä levottomaksi. Yön pimeys alkoi kammottaa ja ahdistus alkoi hiipiä mieleen päivälläkin. Metsätöistä tai kauppareissulta piti kiirehtiä nopeasti kotiin, jotta maatalon pakolliset askareet olisivat hoidettu ennen mustiaisen heräämistä.

Seuraavana lauantaina, lopullisen päätöksen tehtyään, Niilo lämmitti saunan, vaihtoi ylleen puhtaat vaatteet ja jätti ulko-oven raolleen. Aurinko laski, pimeys nousi ja varjo pääsi kutsuttuna vieraana pirttiin. Niilo asetti kahvikuppinsa sivuun, katsoi tulijaa ja pyysi sen peremmälle. Niilo antoi periksi.

26.09.2016 Mika Keränen